

Sygn. akt: I C 3665/14 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Żywicki
Protokolant:	Ewelina Norberczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2015 r. w O.

sprawy z powództwa F. Bank (...) z siedzibą w S., Malta

przeciwko D. B.,

o zapłatę,

I. zasądza od pozwanej D. B. na rzecz powoda F. Bank (...) z siedzibą w S. na Malcie kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 3 lutego 2014 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie oddala powództwo;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 15 zł (piętnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. wyrokowi w pkt I i III nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

/-/ SSR Piotr Żywicki

Sygn. akt I C 3665/14

UZASADNIENIE

Powód – F. Bank (...) z siedzibą w S. na Malcie – wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 180 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 03.02.2014r. do dnia zapłaty..

Uzasadniając swoje roszczenie wskazał, że w dniu udzielił stronie pozwanej pożyczki w wysokości 400 zł zaś ta zobowiązała się do zwrotu łącznie kwoty 600 zł. Ponieważ pozwana spóźniła się zapłatą kwoty, powód kilkakrotnie wzywał ją do zapłaty. Ostatecznie pozwana zapłaciła 600 zł. Wpłata ta została zaliczona na koszty upomnień oraz w kwocie 420 zł na poczet niespłaconej pożyczki. Dochodzona kwota 180 zł stanowi pozostała i niespłacona część pożyczki (k. 11-12).

Pozwana – D. B. – nie odpowiedziała na pozew, nie stawiała się również na rozprawę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w dniu 04 grudnia 2013r. udzielił stronie pozwanej pożyczki w wysokości 400 zł. Strona pozwana zobowiązała się do zwrotu łącznie kwoty 600 zł. Zgodnie z umową, w przypadku opóźnienia w zapłacie powód miał prawo wzywać pozwaną do zapłaty pobierając za to wynagrodzenie. W przypadku pierwszego wezwania wynosiło ono 30 zł. Powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległej kwoty pismem z dnia 23 lipca 2014r. Ostatecznie pozwana uiszczyła na rzecz powoda kwotę 600 zł.

(dowód: umowa pożyczki – k. 19-20, wydruk transakcji k. 18,)

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w części.

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedstawionych przez powoda, których prawdziwość nie budziła wątpliwości Sądu.

W sprawie wydany został wyrok zaoczny, w związku z niestawieniem się pozwanej na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, na podstawie art. 339 § 1 kpc.

Odpowiedzialność pozwanego względem powoda wynika z art. 3 ust. 1. ustawy o kredycie konsumenckim, z dnia 12 maja 2011 r. (Dz.U.2011.126.715), w której przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, w zw. z art. 720 k.c., z którego wynika obowiązek zwrotu przez pożyczkobiorcę otrzymanych sum.

Z uwzględnieniem zastrzeżeń wynikających z przepisów wyżej wskazanych ustaw strony mogą, zgodnie z brzmieniem art. 353¹ k.c., ułożyć stosunek prawny według swojego uznania.

Jak wynika ze twierdzeń powoda, pozwana ostatecznie zwróciła powodowi kwotę pożyczki wraz naliczona opłatą (w sumie 600 zł). Ponieważ pozwana nie uiszczyła należności w terminie, zgodnie z treścią zawartej przez strony umowy powód miał prawo naliczać dodatkowe kwoty związane z wzywaniem strony pozwanej do zapłaty.

Twierdzenia powoda o kilkukrotnym wzywaniu pozwanej do upomnień budziły wątpliwości sądu.

Zgodnie z art. 339 §1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Powód jako profesjonalista nie powinien zakładać, że pozwany nie stawi się na rozprawę i nie wda się w spór, zaś sąd opierając się jedynie na twierdzeniach pozwu wyda wyrok zaoczny w całości uwzględniający powództwo. Lektura treści pozwu i załączonych do niego dokumentów pozwala stwierdzić, że powód już w pozwie złożył stosowne wnioski dowodowe i załączył dokumenty mające być przedmiotem postępowania dowodowego. Liczył się zatem z możliwością powstania uzasadnionych wątpliwości w rozumieniu art. 339 kc a tym samym z koniecznością przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Do pozwu jako dowód powód zawnioskował jedynie jedno pismo wzywające pozwaną do zapłaty (por. k. 21-22).

Tym samym uznać należało, że powodowi ponad zwrócona już kwotę pożyczki wraz z opłatami (600 zł) przysługuje roszczenie o zapłatę kwoty 30 zł stanowiącej przewidziane przez strony w pkt 24 umowy (k. 19v.) koszty pierwszego upomnienia.

W tych warunkach, na podstawie zawartej przez strony umowy pożyczki i art. 720 kc, powództwo należało uwzględnić tylko co do kwoty 30 zł wraz z żądanymi przez powoda odsetkami umownymi, o czym Sąd orzekł w pkt I wyroku.

W pozostałym zakresie powództwo było niezasadne (pkt II wyroku).

W pozostałym zakresie, na podstawie przedstawionej argumentacji, powództwo podlegało oddaleniu (pkt II wyroku).

O kosztach orzeczono w pkt III wyroku zgodnie z wyrażoną w art. 100 zd. 1 kpc, przyjmując że powód wygrał sprawę w 16,6 %.

W pkt IV wyroku orzeczono w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności (art. 333 §1 pkt 3 kpc).

/-/ SSR Piotr Żywicki